

Մ Ի Ա Յ Ե Ա Լ
ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆՔ ՀԱՅՈՑ

Հիմնադիր Տնօրէն Ժողովոյ

Աւստի այն կարևոր Հիմնադիր, որ Միացեալ Ընկերութեան Տնօրէն Ժողովը կը գործադրէ իր անհրաժեշտ խնամքը իր անդամներէն, որոնք իրենց անձնական կարողութեամբ կը յայտնեն յայտնաբերելու յարկը:

Տեղաբերելու հարցը, որ Միացեալ Ընկերութեան կողմէն իր անդամներէն ընտրուած է, որոնք իրենց անձնական կարողութեամբ կը յայտնեն յարկը: Տեղաբերելու հարցը, որ Միացեալ Ընկերութեան կողմէն իր անդամներէն ընտրուած է, որոնք իրենց անձնական կարողութեամբ կը յայտնեն յարկը:

Տնօրէն Ժողովը համոզուած է թէ Միացեալ Ընկերութիւնը, որը նպատակ ունի կրթութիւն ծաւալել Հայաստանի և Կիլիկիոյ մէջ, ի մասնաւոր և ամենաշատ անկողնային շահուէր գործ մը կատարած կը լինին եթէ գաստիրակութեան նախաձեռնումը արագ մշակեն: Մեր Ընկերութիւնը, որքան փայլուն ապագայ ալ որ կարենայ ունենալ, չը պիտի կարենայ ձեռք բերել անսպասելի արագութեամբ, մեր գաւառացի ազգայնացի կրթական վիճակն այնքան յետնալ է որ ընտրուած նախադրութեան մը կը կարողանայ այսօր, որպէս կը հաստատեն մեր ստացած անհրաժեշտութիւնը:

ԹԵՐԹՕՆ ՄԱՍԻՍԻ

Վ Ա Ի Ե Ր Ա Յ Ա Ն Ո Ւ Թ Ի Ի Ն
(6) ՄԱՐ-ԱՔԱՍԵԱՆ
ՄԱՏԵՆԻՆ
ՈՐ Ի ԴԻՐՍ ՍՈՒՎԵՍԻ ԽՈՐԵՆԱՅԻՆՈՑ

ՎԵՐԱԲՆՈՒԹԻՒՆ
«ԲՆԵՎԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ ՀԱՅՈՑ»
Ա. Մ. ԳԱՐԵՍԻԱՆԵԱՆԻ

ՆԵՐԱԾՈՒԹԻՒՆ
(Շարահանութիւն)

Ահաւաստի բովանդակութիւնը գլխաւոր վարդապետութեանց պիտակներէն Պատմութեան Հայոցը. — վարդապետութիւնը, որքա՞նք թէ անոնք իսկ են, ինչ որ դարձուկէս առաջ, նախ քան զմասօթանալ խորհրդաւոր զբոսը, գիտէին կամ գիտէին Եւրոպացի գիտնականք Հայոց մասին յոյն և լատին պատմագիրներէն ուսանելով, և զորոնք չէ անգէպ Հայ պատմական ուղղափառութեան առջև՝ անուանել իսկ անհիշելի հերետիկութիւն: Իսկ որչա՞ք այն որ համու է ազգային պատմութեան կը տեսնէ որ ի վեր ի վայր խախտուած և ստացաւ մեր ազգային պատմութեան ոչ շէնքն միայն, այլ և հիմունքն իսկ քանդուած: Եւ չուրեմ միտք ոչ այլ ինչ կը նկատէ կարծեմ՝ այդ վերջումնց մէջ՝ բայց երկու հակառակորդ հըսկայնց ահեղ կռիւ մը, որ իրեն նոր Տիտանիոս պէս մէկ կողմանէ մը, — խորհրդանշան ձեռքներն, — վերջումն մեր պատմութեան մէջ Ոստան, Պիլոս և Ողիմպոս լեռանց նման պատմական դէպքեր

Տնօրէն Ժողովը, իրաց այս վիճակին գիտակցելով, կուզայ յայտարարել Ձեզ թէ իւր յայտագիր պիտի պարունակէ իր նախնական կրթութիւնը, իւր երկու աստիճաններով: Նախադրութեան գիւղերու համար և բարձրագոյն նախադրութիւն կեդրոն գիւղաքաղաքներու և քաղաքներու համար: Մեր համոզուած եմք թէ արդի մանկավարժութեան և տեղական պիտոյնց պահանջները համեմատ շինուած նախադրական և բարձրագոյն նախադրական յայտագիրներ, զորոնք Ուսումնական ներկայացուցչաց արժ մը զբըն նուժեան, լաւ պաշտօնէն ձեռքով և լաւ դասադրող միջոցաւ ի գործ դրուած, կրնան լինիլ գոհացուցիչ Հայաստանի և Կիլիկիոյ Ժողովրդեան արդի կրթական պէտքերն: Մեր համոզուած եմք նաև թէ, բարձրագոյն նախադրութեան ուսումնաւարտ աշակերտներն, եթէ կոչուած ունին վարժապետութեան, կրնան մի օր դասատու լինիլ գիւղական նախադրական և մինչև իսկ բարձրագոյն նախադրական մէջ, առանց պէտք ունենալու յատուկ վարժապետանոցի:

Եթէ մեր այս յայտագիրն արժանանայ Ձեր ընդունելութեան, մեր բոլոր վարժարաններն պիտի համակերպուին Ձեզ, փակելով վախճան վարժապետանոցն, որ աւելորդ կը լինի այսուհետև:

Տնօրէն Ժողովը գիտէ թէ վարժապետանոցին փակուիմ ծանրակշիւ իրողութիւն մ'է. ուստի կը փութայ պատճառաբանել իւր առաջարկը, Ձեր և Ազգին առջև ու և պատասխանատուութիւնէ զերծ մնալու համար:

Մեր հայրենեաց մէջ նախադրութիւն տարածելու գաղափարը նոր չէ մեզ համար: Սխալ է կարծել թէ այս գաղափարը ներշնչուած լինի մեզ Ընկերութեան արդի նիւթական անհիշելիներէն, որ կըրնայ դարձանուիլ մեր ձեռք առած և ձեռք առնելիք միջոցներով, օժանդակութեամբ Ձեր և Ազգին, մանաւանդ որ լծեստնի Անգլիական Նպատամատոց Ընկերութեան ա-

կարող վրայ բարդ է և կուտակէ, — և ի միւս կողմանէ այսօր Բ. Բնաբանն, ոչ ինչ նուազ անհրաժեշտ գործութեամբ դարձեալ այդ լեռները իր ուր շարժելով վար կ'ընկնունէ: Եթէ այդպիսի տիտանիոսներ նոր միջոցութիւն մը չուզենամք իրօք երեւակայել, համարելու եմք որ այս հսկայնց խաղը ոչ ինչ տարբեր երազաբանութիւնք են, քան ինչ որ յունական բանաստեղծ հանճարը երևակայեց ժամանակաւ: Եւ լեռնութիւնը ընդհուպ այսպէս իսկ լինելն ստուգուի:

Եւ յիշուի, ինչպէս այս համառօտ բովանդակութեան կ'ըրեւի, ամենավիճակաւ է, թէ չըսեմք թէ նաև կարի յանդուգն այդ ձեռնարկեալ գործն քննուի Քննարկական Պատմութեան և անշուշտ Բ. Հեղինակն կորով և դեռ երիտասարդական կորով, և բարոյական և մըտաւոր կարողութեանց արտադրութիւնն կը ցուցնէ անոր մէջ, որ գրեթէ ամենատար պատճառներու վրայ յենած, չնչին ծնօտով մը ահեղ կոտորածներ յառաջ կը բերէ. բայց թէ որ համարձակելի է ըսել, ըստ մեր կարծեաց, իրեն պաշտպանալ դատին տկարութեան մը մասին չ'այն իսկ իւր կարի մեծ երեցուցած գործութիւնն է: Հարկ է որ բացատրեմք զայս համառօտութիւն: Քննարկական Պատմութեան Հայոցը մատենաբեւ իր լոյս իսկ չեւած, այնպիսի կարծիք մը մեր մըտաց մէջ կը շնչէր, որ կրնար գրեթէ համաձայն երկը կարծեաց Բ. Բնաբանին՝ նկատմամբ Մար Աբասեան մատենին հարազատութեանը: Անշուշտ հաստատուն հիման մը վրայ խորհուրդ և ամբողջապէս կարծիք մը չէր այս, այլ ինչպէս մեզ իսկ կը համարեմք այսօր, յորջոյն մը էր քանի մը խորհրդաբանութեանց, զորոնք երբեք չէին

մենէն Հայաստան և ամենէն գործօն անդամն, Պ. Չէյմ Պրայս, երկու օր յառաջ առ Տնօրէն Ժողովը Ատենակազմի հասուցած մի մասնաւոր նամակին մէջ, նոյն Ընկերութեան յայտուած կ'աւետէ: Գլխաւորապէս Արևելեան և Կիլիկիան Ընկերութիւնք իրենց հիմնադրութեան առաջին օրէն ընդգրկած էին նախադրութիւն ծաւալելու գաղափարն, որ կուտակեցներ ունեցած է վարժապետանոցը բացօղ Արարատեան Ընկերութեան մէջ իսկ Տնօրէն Ժողովը ատենակազմի Արարատեան Ընկերութեան 1876 օգոստոս 8 և 1877 փետրուար 27 ի նիստերուն մէջ հռչակած է զայն, Հայաստանի գիւղերէնց մէջ նախադրութիւն ծաւալելու հարկին վրայ պնդելով և Ընկերութեան միջոցներով կարելի եղածին չափ շատ ազգայիններ կարելի եղածին չափ շատ դաստիարակելու ստիպողապետութիւնն արտայայտելով:

Այժմ որ Արարատեան Ընկերութիւնը, միացման Պայմանագիր 2 յօդուածի զորութեամբ, ձուլուած է այս միութեան մէջ, որ պարտաւոր է ազգային օգուտին զոհել անհրաժեշտութեան, Ձեր առջև է որ կը կրկնեմք անյանք մնացած հայրտուութիւն մը:

Ասկէ զատ, Արարատեան Ընկերութեան ատենակազմութիւնը կարողութեամբ թէ Տիրիտի ազգայիններն, գլխաւորապէս Մեշիկ յօդուածներէն յորդորուած, բանալ տուած են վարժապետանոցն, խոստանալով հոգալ իւր ծախքը. այժմ կը տեսնեմք թէ Մեշիկ և Ռուսահայք ժամանակէ մ'ի վեր սկսած են կարեւորութիւն չը տալ այս հաստատութեան, գրեթէ բոլորովին դադարեցունելով իւրեանց ձեռնտուութիւնն, որով վարժապետանոցի ծանրակիր բեռն Ընկերութեան ուսերուն վրայ մնացած է: Իրաց այս վիճակին մէջ, Ռուսաստանի ազգայինք վարժապետանոցի փակման իրաւունք տալ կը թուին և ստուգել տեղի չ'ունին դժգոհութեան:

Գալով Տնօրէնութեան ազգայնոց, սոքա ոչ նուազ իրաւունք պիտի տան մեզ երբ լսեն մեր փաստերը:

Եւ իրապէս գիտուիք իրենց վեր ի վերջ և տհաս քննութեամբն աստ և անդ նետած էին իրենց մատենից մէջ: Այսպիսի արամադրութեամբ էր երբ մեր ձեռքն ընկաւ առաջինիս մատենան զորմէ բանքս են: Մերով և ուղղորդ եղանակաւ ընթերցանք զայն, և ընթերցումն ժամանակ զայն միայն կը դիպայինք որ բուռն և յորձանուտ դեռի մը ընթացքի վրայ կը գտնուիմք, որ բուն կ'աւետէ կը տեսնէ զմեզ սահմաններ որ չէինք երևակայած: Տրամբան էր ի բանն, և մեք հարկ էաք հետեւել բանիցն մինչև ցվերջ: Վերջապէս աւարտեցաւ ընթերցումն, և վախճանն ոչ այլ ինչ եղաւ բայց մեր ծիւղի կարծիքը ամուր և պիտի խորհուր մը վրայ կայել, բայց ոչ այդ խորհուրդը որ Բ. Բնաբանն մեզ իւր մատենանով ցուցած էր, այն երկրայնութիւնը զոր ունեցինք իմ տարտամ գիտնական մը Մար Աբասեան մատենին վրայ թիւնք և հարազատութեանը վրայ, բարձաւ նա մեզմէ, և դարձաւ այն մատենին և այն կարծեաց վրայ, որ զայդ երկրայնութիւնը հաստատել կը ճգնէր Պետք է ներքէ մեզ աստուօր Բ. Բնաբանը մեր այս յանկարծակի թիկնադարմարէն, որուն պատճառ և առիթն ոչ այլ ինչ էր, բայց եթէ այն ահեղ պատմական այլալուծութիւնքն և վերջումնք, որ իւր անխուսելի հետեւանք էին Մար Աբասայ զբող վրայ ունեցած երկրայնութեանը: Այժմ, եթէ այսպէս պատկերացուիմք օրէն է, այդ պատմական կործանմանց ահեղ շառաւիճանքն և դժբախտութիւնք արթնցուցին զմեզ, և բունազատեցին, — զի ինչորոյն սիրող էաք և հետաքրքրել, — առանձին հետադատել և քննել վերջումն, և Բ. Բնաբանին յառաջ բերած առարկութեանց մի առ մի

ոչ զլիտաւորներն կը փութամք հարգել պատկառելի Ժողովոյդ: Վասն զվարժապետանոցին համար հարգաբար որ ոսկինք զոհեցէ յետոյ, ինչ ապահովութիւն կըրնամք ունենալ թէ աշակերտներն վարժապետ պիտի լինին: — Ողիւնչ: Հինգ գիւրբօթիկ ուսանողներ ունեցանք, որք խոստացած են դաստու լինիլ, որպէս Շահնազարեան վարժարանի ժառանգաւորներն խոստացած էին վարժապետ լինիլ: Եթէ դժբեռն իրենց խոստման, ինչ պիտի կարենամք անել, — Ողիւնչ: Աւելի հեռին երթալով, կը յայտնեմք Ձեզ թէ, Արարատեան Ընկերութեան 1877 նոյեմբեր 27 ի նիստին մէջ, Գործադիր Ժողովը ներկայացուցած է մի տեղեկագիր, որ հռչակած է թէ վախճան կեդրոնական վարժարանի ձեռնարկ աշակերտներն արատ են վարժապետ, երկրագործ կամ փոխառական լինիլ արդ, եթէ վարժապետանոցի աշակերտներն, այս պաշտօնական յայտարարութեան յենելով, երկրագործ և փոխառական լինին ամբողջապէս, Ընկերութեան փոխառական վարժապետանոց մ'ունեցած չ'ը լինիլ արդեօք: Իւ միթէ Ձեր մտադրութեան արժանի չ'է՞ սա իրողութիւնը թէ Հաճընի մեր բարձրագոյն նախադրութեան, որ վարժապետանոցն է, արտադրած է աշակերտներ որք այսօր Ընկերութեան միւս վարժարանաց մէջ դաստուութեամբ կը դասուին:

Վարժապետանոցի հաստատութեան նպատակն եթէ անտեսակաւ առաւելութիւն մ'է, կը մտածեմք որ, թէ և ստոյգ լինի տեղացի վարժապետներու նուազ թոյլակով շատանալն, սակայն ուղիղ անտեսութեան հակառակ է մի քանի վարժապետներէ ամառական 1-2 ոսկի դեղչելու հաւանականութեան համար կանգուն պահել մի հաստատութիւն որ կը լսի հարգաբար ոսկինք:

Վարժապետանոցի հաստատութեան նպատակն եթէ կրկնական առաւելութիւն մ'է, կը մտածեմք թէ այս յոյս չափազանցուած է, զի գրեթէ անհնար է ձեռք բերել այդ առաւելութիւնն Ընկերութեան առջին:

Իւ ըսուի ինչորեւ, ահագին էր արդարեւ այդ փառանքին թիւը, բայց կը համարեմք թէ յայտնեցանք և մեր վախճանին հասանք, — և այս քան հետազոտ խոզարկութիւնքն են զորոնք ահա բանասէր գիտնոց առջև կը յօտարեմք տարածել այսօր:

Թէ արդեօք երկոյն դանուէցանք նոր գաղափարաց և վարժապետութեանց մէջ արեւարար խիղապետութիւնը պահեցինք ինչորոյն խորին և անոյս միութեանց և խաւարախն խորքերու մէջ միջամուխ ըլլալու, զայն մեզ չէ անկ դատել: Մեզ առ այժմ զայն խոստովանել պարտ է որ Բ. Բնաբանին ձեռնարկութիւնը մեծ կարեւորութիւն ունէր արդարեւ մեր եթէ պատմական և եթէ մատենագրական պատմութեան մէջ, բայց այդ կարեւորութիւնը ալ աւելի մեծ կը տեսնուիմք այժմ այնու որ ինչորոյն բոլորովին հակառակ կուտակութիւնը բունած է ամենահոգ եղանակաւ, և այնու անոր լուծմանը և առաւելագոյն լուսաւորութեանը պատճառ եղած: զի ճշմարտութիւնը անշուշտ հակառակակոտորակ և անապառ դաստուար կ'ընէ ի դուրս, — մանաւանդ երբ լուրջ եղանակաւ և իրական համոզութեամբ կը գործադրուին:

Քննարկական Պատմութեան Հայոցը մէջ յուզող ինչորեւ, ինչպէս տեսնուի, երկու կարգ կը բաժնուին: մէկը մատենախօսական, — որ է Մար Աբասայ մատենին հարազատութեան քննութիւնը, — և միւսն պատմական, — այն է Հայոց Պատմութեան իւրաքանչիւր մասանց հետադատութիւնը: — Ողիւնչ և այս երկրորդ մասին ձեռք և դժբախտարեւ աշխատութիւնը թիւնք և զուլա յիւրմէ, Բ. Բնա-

բանաւորութեանը տակ գտնուած միջոցներով և Հայաստանի խորն եղող մի քաղաքի մէջ, ուր այնքան դժուար է ուսուցչական ընտրուելու մը համալսման և կրթական բարձրագոյն միջոցներ հայթայթել: Տեսչական տեղեկագիրներէն կ'իմանամք թէ վարժապետանոցի բարձրագոյն կարգի աշակերտներն 16 տարեկան պատանիներ են ընդհանրապէս. ուրեմն, մի տարիէն, նոքա պիտի աւարտեն դպրոցական շրջանն և պիտի լինին 17 տարեկան ուսուցչներ: չը գիտեմք թէ ինչ կարելի է անկալել այսքան մանուկ վարժապետներէ, եւ թագրելով իսկ թէ հանճար ունենան, մանաւանդ այսուհետեւ որ Հայաստանի դաւառաց մէջ դաստիարակի պաշտօն վարող անձ մը պարտաւոր է չըլլա. հայեաց խոհականութիւն ունենալ տեղի չը տալու համար այն անհիմն և անիրաւ կասկածներուն՝ որք այսօր դժբաղդաբար կը ծանրանան վախճան վարժապետանոցին վրայ և որք գուցէ ամբողջ Ընկերութեան կը սպառեն:

Տնօրէն Ժողովը կը կարծէ թէ Միացեալ Ընկերութիւնը, որք յը պատ կ'անկալեն մի աղքատ ժողովուրդէ, և որք, իրենց պահեստի դուրսը կ'անտեսուած, քամ սուս ծախուց բաւելու չափ նստակալ ունին այսօր, այնքան ճիշդ կ'ընդհուրեւ այսօր, այնքան ճիշդ յօրէն վատնած կը լինին եթէ շարունակեմք վախճան վարժարան 59 ուսանողներու համար զոհել տարեկան 700 Օսմանեան ոսկի, մինչ Ալիւրի 428 ուսանողներն կը կրթուին տարեկան 30 ոսկիով, որ գրեթէ կը նշանակէ դաստիարակել Ալիւրցի աշակերտն տարեկան 1 մէծիտով և վախճան աշակերտն 60 մէծիտով կամ 1 դպրոցի և 59 ուսանողի մի քիչ բարձր կը կրթուին յաւակցուն մի դուրս որով կարելի է հոգալ 23 նախադրութեան և 3:500 ուսանողներ:

Եւ ինչ գայթակղութիւն ազգին առջև, երբ իմացուի թէ վարժապետանոցի 67 ուսանողներէն 40ը հարուստ և լոկ 27ը աղքատ ծնողաց զուակ են, ըստ նախորդ Տնօրէն Ժողովի մի պաշտօնագրին: մասնաբանն ինչպա հերքելով գրեթէ ծայր ի ծայր անոնց ստուգութիւնը, և անհետ ընելով դանսնք մեր պատմութեան դաշտին, սակայն և այնպէս դարձեալ անոնց վիճին մէջ շատ տեղ կը մտնէ անոնց գէթ ստուծիւնը ցուցնելու դիտմամբ: Այս երկրորդ դասու խնդիրները, պատմականքն ասեմք, մեր առաջին խնդրէն դուրս կը համարեմք մեր վախճանը պատմական վիճից մէջ մտնել չէ, այլ սոսկ առաջին մատենախօսական խնդիրն լուսաբանել, այն է, կրկնեմք վերստին Մար Աբասեան մատենին գոյութիւնը և հարազատութիւնը ներտուրտել, ինչպէս կ'աւանդէ մեզ Մովսէս Խորենացի իւր Պատմութեան գրքի մէջ, և այնու իսկ վախճանաւ մակագրեմք մեր ճառը վախճանագրութեան Մար Աբասեան ճարտարութիւնը ուրեք նաև պատմական խնդրոց մէջ մտնելու ըլլամք: յայն վրայ միայն է, ցորեան մեր առաջադրեալ խնդրոյն հետ ներքին կապակցութիւն մը ունի, մանաւանդ այն տեղուանքը, որ Բ. Բնաբանը այդ կապակցութիւնը սերտել միտցուցած է իւր տեսքով նրին հետ. քանզի շատ տեղ Մար Աբասեան մատենին աւանդեալ պատմութիւններն իսկ ի քննութիւն կ'առնու և անից շատ անգամ զորաւոր վաստեր կը գտնուի իւր պաշտպանած կարծեացը. այդ տեղուանք պիտի բունադատութիւնը և մեք պատմական ասպարէզ լինենք, ապա թէ ոչ՝ բնաւ մեր միտքն նոր քննարկական Պատմութիւնը Հայոց յօրինել չէ առաջին կողմէն: Իսկ մեր քննելի վերջումն որ կ'ետերն են առաջին կողմէն զոր և գլուխ մարթ է համարել:

Հ. ՍՈՒՎԵՍԻ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ

